

Til skopuningar

Vár bygd hefur fostrað eitt ornaslag, fegnast það flýgur um nætur. Brátt vakna menn til beiskan dag – og ekki gevst eftir tí gætur.

Revurin snildi í bakka hann sat – talar á sínar dreingir. Lat okkum taka tøvrandi mat, aðrenn vit verða svangir.

Tað herjar á kvinnu, herjar á mann – lat ekki um tykkum fara, tí rovdjórið hefur flesandi tenn – það grevur í mold og í tara.

Takið nú saman bygðarfólk – latið ei soleiðis vera. Verjið um hagan stór og smá, sum tit öll eiga í felag.

Tjaldrið

Seinasti bóndin uppi í Búð farin

Á nýggjárinum fingur vit tættu boð, at Jóan Jacob Joensen, Jóan Jakku í Koltri, var deyður, hóast aldurin ikki var so serliga høgur – hann var komin miðskeiðis í 60-ina.

Nú kendi eg húsbóndafólkini uppi í Búð frá barni av. Hetta vóru stak fólk, sum øll, ið komu nær uppat teimum, komu at halda av fyrri lívið.

Sjálur kom eg út í Koltri at vera alt summan 1956. Vit fóru tá báðir bróðir sum »hoykonur« hjá Jóan Jacobi og Hansinu móður hansara. Tað summarið hendi eisini tað, sum fyrri okkum var sera spennandi – júst tað, at Jóan Jacob fekk vitjan av eini ungari gentu. Hetta var Ása úr Nólsoy. Tey høvdu hitt hvørt annað nakað frammanundan og vóru trúlovað.

Vit vóru fleiri summar og ofta í fjalltúðini við úti í Koltri hjá húsbóndafólkunum uppi í Búð. Seinasta summarið var systir okkara eisini við.

Sambandið millum okkara heim og fólkid uppi í Búð knýtti vinabond fyrri lívið, og tað heldur fram inn

í nýggja ættarliðið.

Hesi trý húsbóndafólkini í Koltri eiga ein stóran lut í menningini í mínum uppvekstri.

Tað, sum eyðkendi tey øll, hóast so ójavn av lyndi, sum menniskju næstan kunnu vera, var virðingin fyrri tí, tey umgingust. Ikki minst dugdu tey at fáa okkum smábørn at kenna, at tað var virði í okkum sum arbeiðskraft, uttan at leggja byrðar á okkum, sum vit ikki maktaðu. Tey dugdu saman og hvør í sínum lagi at taka okkum við í dagligdagin. Tey greiddu okkum frá á sín serstaka milda hátt, hvat tú kundi loyva tær at taka tær fyrri í tí vandafullu og viðkvæmu náttúruni. Men tá tað var sagt, so høvdu tey fult álit á, at tú hevði tikið tað í fullum álvara og handlaði haretir. Hetta var bæði galdandi fyrri spælið í damminum uppi við eggina á Eiðinum, í fjøruni í bygðini og vestanfyrri, og tað var ikki minni galdandi fyrri, at vit fóru vandafullu fram, tá hugt var at ternueggum og ungum úti í Byrgi. Tú kundi aldri droymt um at trossað tað, tey høvdu sagt, tí tú

visti, at tey høvdu rætt, og tú visti, at tey kravdu ongantið meir av tær, enn tað, ið var neyðugt, rætt og rimiligt.

Jóan Jacob var ein spakfórur, vinarligur og raskur skilamaður. Hann hevði framúr evnir at fara um kriaúrin. Tað var hugvekjandi at uppliva, hvussu kálvarir flokkaðust um hann, tá hann var í eygssjón. Hann legði eisini ótrúliga orku og tíð í at røkja kriaúrin væl. Hann sat m.a. hugaliga og skar døgurðaaðlop í so smáar bitar, at kálvarir kundu fáa tað sum iskoyti til mjólkina, tá teir vóru nóg stórir til tað.

Hann var eisini ein stak røkin maður.

Í Koltri er meginparturin av bønnum teigalendi, og tí er eitt ótal av bakkum. Tað kom ongantið fyrri í mínari tíð úti í Koltri, at Jóan Jacob læt nakran bakka standa eftir óslignan. Eisini tað legði hann niður í okkum, at vit eiga altíð at fara væl um náttúruna. Løtumar á teigunum, meðan bakkarnir vórðu snøggaðir summarkvöldini, vóru mangan hugnaligar. Jóan Jacob var altíð fullur í søgum og frásøgnum,

meðan vit lærdu okkum at føra liggjan so neyvt og snøgt sum meistarinn – Jóan Jacob. Nú var stilt og friðarligt – eingin larmandi slámaskína – bert ljóð av fugli og onkrum vágabáti, sum kom suður at dyrgja.

Jú, Jóan Jacob var tann spakfóri, mildi, arbeiðssami og skilagóði bóndin og menniskja, sum einki læt til tilvildina, men sakliga viðgjörði hann tað, sum stóða skuldi takast til. Hansara serveyðkenni var virðingin fyrri øðrum, náttúru, dýrum, vaksnum fólk og børnum.

Vit í okkara heimi fara at minnast Jóan Jacob, Ásu og Hansinu við virðing. Hesi menniskju góvu okkum so nógv við á vegnum.

Vit ivast onga løtu í, at tit, sum sita eftir við sakninum um hesi skilafólk úr Koltri, hava fingið ein fómring, sum á ongan hátt kann sigast við orðum, men sum er góð ballast viðari fram á lívsleiðini.

Friður veri við minninum um Hansinu, Ásu og Jóan Jacob í Koltri.

Við virðing

Hans

AVGREIÐSLA FRÁ KL. 10–15
Tlf. 11200 - Fax. 19055

Hyggið her!!!

Á okkara sölulista uppá 109 ymsar ognir, hús, vinnubygningar og grundokir, umframt annað, ið ikki er á sölulista, finna tygum kanska tað, tygum leita eftir.

Nøkur serliga góð tilboð eru á húsum, har prisurin er sera lágur!!!

Heitið á okkum viðvíkjandi:

- ▽ Keyp/sølu
- ▽ Figgjarspurningum
- ▽ Útleigan/umsiting
- ▽ Ráðgeving

Til sølu

Skrivstovuinnbúg av ymsum slagi og nakað av møblum til sølu fyrri **hálvan pris!** Alt sum nýtt.

Oplið eisini frá kl. 15.00–20.00, í KVÖLD, 23. febr. 93, har tygum eru vælkomn at stökka inn á gólvíð hjá okkum!!!

BÝLÍÐ

Í Havn:
Tlf. 11200 - Fax. 19055
Mánad.-friggjadag
kl. 10–15

Í Klaksvík:
Tlf. 55674
Mánad.-friggjadag
10–15